

DE Ridderlijke Comediant

'N ROMANTISCHE GESCHIEDENIS

DOOR JOH. W. BROEDELET

HET VERHAAL TOT NU TOE. Flodoardo, een ridder, en twee struikrovers, Robertus en Gijs, ontmoeten in een herberg een troep reizende tooneelspelers, die op weg zijn naar de burcht van Sigmund de Stoute. Flodoardo is verliefd op diens dochter Camilia. De roovers sluiten zich bij den troep aan om het kasteel aldus binnen te dringen, en Flodoardo om Camilia te zien. Het bericht van hun komst wordt op het aan afleiding niet rijke kasteel door Camilia en haar vader met vreugde begroet.

Houd je mond," gelastte Sigmund hoog. „En laat de heele kluit maar boven komen. Artisten, dat brengt altijd gezelligheid. Zoodra ze vervelend worden, smijten we ze weer naar beneden. Dat gaat hier gemakkelijk en dat is 'teenige wat 't wonen op 't Arendsnest vóór heeft. Dat eeuwige trappen-geklim begint me anders drommels te vervelen; ik verlang wel eens naar een geriefelijk benedenhuis. Maar, ach, je bent roofridder of je bent 't niet."

Weer 'n beetje op adem, snelde de boodschapper heen in een vaart, waardoor hij spoedig andermaal den verstikkingsdood op de helen zou zijn. Doch ieder z'n vak en de man bleef er tenminste lenig bij.

„Hè, tooneel, dat heeft me altijd ideaal geleken, papa!" zei Camilia dweperig met een gezicht, alsof ze dadelijk 'n liefdesgedicht van Hélène Swarter ging declameeren.

„Bestond de tooneelschool alvast maar!" merkte Sigmund op. „Dat is een goede bezigheid voor beschaafde jongelieden, die niets te doen hebben. En voor elken leerling één onderwijzer. Op die manier mòet 't genie wel gekweekt worden! — Wat ik zeggen wou, o ja, we zullen wat gasten zien te krijgen en dan moeten we hier maar een stuk of wat jolige voorstellingen hebben met een enkel deftig drama er tusschen door. Voor 'n goeien maaltijd en 'n zuivere ligging spelen die schijlemielen je van alles, van af de klassieken tot den modernsten Jan Klaassen toe. En we betalen geen vermakelijkheidsbelasting, want 't is hier besloten kring en aan auteursrechten doen we nog niet; 'n schrijver, aangesloten bij den Nederlandschen Tooneelschrijversbond of niet, moet blij zijn, dat-ie gespeeld wordt! O, zoo!"

Sigmund de Stoute verliet zijn zitkamer om zich 'n beetje op te knappen voor den reizenden troep, waaronder zich immers minstens ook één actrice bevond! Camilia zich naar haar kamer begevend, stak driest de tong uit tegen alle onderhoorigen, die ze regenkam en neuriede droomerig: „l'amour est enfant de Bohème", vrij naar de Bizet.

V.

De eens zoo schoone Emilie, die er met behulp van poeder en schmink soms nog heel jeugdig kon uitzien liet een doordringenden gil hooren. Weinig toch had het gescheeld, of ze was bij 'n onverwachtschen kronkel van den zeer steil stijgenden weg, uit de draagstoel gerold, waarin men haar in statie naar 't Arendsnest sjoede. Dit was men wel aan de eerste actrice van 't gezelschap verplicht. Daarbij kwam nog, dat ze de laatste dagen aan een hardnekkige verkoudheid leed (vandaar dat ze zich, met de tweede en laatste vrouwelijke artist van het ensemble, in de herberg niet aan ridder Flodoardo vertoond had), en zoo'n sjeuïge entréë moest wel indruk maken op den burchtheer, bij wien men eenige dagen gastvrijheid hoopte te genieten. Dat zou hem 'n hooge dunk geven van het gehalte van den troep en dit

deed hem allicht wat royaler omspringen met zijn geld, dat de tooneelspelers zoo opperbest gebruiken konden.

„Fidonc," smaalde Emilie, die nog al wat Fransch repertoire in 'r hoofd had, „daar was ik bijna gevallen. Dat is ook geen manier van het koor om me zò naar boven te sjouwen: de lange voor en de korte achter! Dat is goed bij 't afdalen! Zooals we nu klimmen, moet ik wel achterover steigeren en 't zal er nog van komen, dat ik op den grond plof. Schrikkelijk zal dat wezen! Oef, oef, wat 'n toestand! Brr!"

Ze schudde verontwaardigd het hoofd, zoodat de poeder naar alle kanten stooft en 't koor er wit van zag.

„Dan zelle we maar omwisselen," stelde de heel korte voor en hij verliet z'n plaats achter de draagkoets.

„Als 't de keizerin-weduwe tenminste behaagt," spotte de heel lange met een blik op de nu zich druk waaierende Emilie. „Hoe leelijker dat mensch comédie begint te spelen, hoe meer praats ze krijgt. Zouden we d'r niet fijn in 'n afgrondje werken? 't Is maar met 't oog op onze artistieke reputasie, zie je."

„En dan kan ik de moederrollen spelen, hè?" verzette zich de heel korte. „Met mijn figuur en m'n falset kom ik daarvoor 't eerst in aanmerking. Dank je wel, hoor! An mijn lijf geen polonaise!"

„Ho!" riep Emilie opeens, juist toen 't koor er in 'n gematigd gangetje weer met 'r vandoor wou gaan.

„'t Lijkt wel, of ik 'n knol ben, dat ze me zoo commandeert," bromde de heel korte en met 'n smak zette-ie er weer neer.

„Sla dan maar 's achteruit," ried de heel lange hem. „As je toch als paard behandeld wordt!"

Emilie hoorde echter niets van dit gemopper, want heel 'r aandacht werd in beslag genomen door ridder Flodoardo, die, de rol, welke hij vandaag of morgen spelen moest, memoriseerend, met 't grootste gemak de hier en daar bijna loodrechte wegen naar 't Arendsnest beklauterde.

„Fiere jonkman!" riep ze hem toe en ze strooide 'r klaterendste lach-parels rond. „Doe me de eer, naast me plaats te nemen. Er is hier ruimte genoeg! En 'n heer van uw stand behoeft zich toch niet zoo te vermoeien!"

„Dat mankeert er nog maar aan!" protesteerde de heel lange al bij voorbaat. „Zij alleen is zeker nog niet zwaar genoeg! 'k Geloof, dat ze de laatste week weer tien kilo is aangekomen."

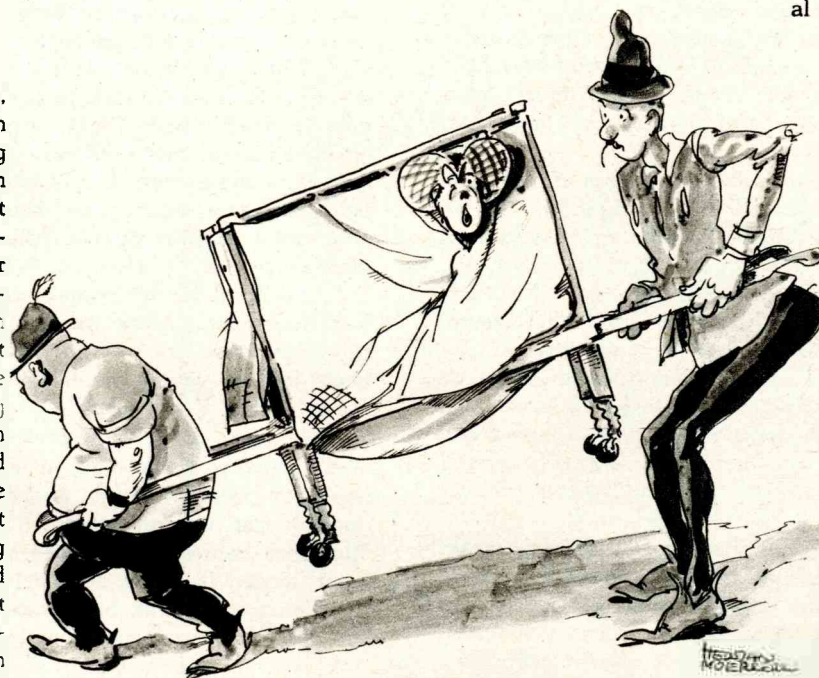
„Als komisch nummer kan ze op den duur opgeld doen," oordeelde de heel korte.

„Maar 'k ben niet van plan, me voor haar dood te zwoegen."

't Koor maakte zich intusschen onnoodig bezorgd, want Flodoardo, bijgenaamd de Onversaagde, dacht er niet over, bij Emilie in te stappen.

„Schoone mevrouw!" bedankte hij met zwier. „ik ben u zeer verplicht, maar 't zou mij, aankomend acteurtje, niet passen, zij aan zij te zitten met een groote kunstenares als u!"

Emilie kirde van voldoening. Ze waaierde zich, alsof ze 'n opkomenden storm van gevoelens haastig bij zich verjagen wou en 'r oogen glansden als zomersche kevers. „Maar dan kunnen we nog even repeteeren!" hield ze aan. „Dat is bepaald noodig."

Als 't de keizerin-weduwe tenminste behaagt," spotte de heel lange.